

Sten den 23 Februari 73.

Min egen käre hena!

Du kan ej tro
med hvilken glädje jag bemottag
Ditt bref, och Edvards vänliga
och på samma gång ironiska
rader. Tack för att Du ibland
tänkt på mig. Det har gjort
mig ordt värsam gemen-
samme vänner frågat efter
Eder och jag har måst bekräma
att jag inget bref haft eller
någon underrättelse från Eder
på år och dag, men i allt
detta har jag alltid hoppats
på att jag blifvit bortglömd.
Genom en tante, som bor
i Köpenhamn har en konst

familj vid namn Knudsen
hörde jag att ni voro der och
jag skäfs gnost att hon skule
ståka så till att hon finge
träffa Eder. På gjönde den familjen
en bjudning och bjöd Eder
men desckärre kunde ni ej
komma, så hon gick aldrig
se Eder. Hon hade naturligtvis
sitt i uppdrag att gråla på
Eder.

Ja, kära Nina Du har allt hört
samt om att jag varit sjuk
under förra sommaren.
Med den gick vår skönaste
förhoppning. Jag hade varit
på Lärö för att stärka mig
i 3 veckor och skule just
ge mig af i tid till Stockholm
för att ligga sjuk här i mitt
hem då jag plötsligen sjuknen
i ne månader för tidigt och
föda en välskapad men
död son. Jag kan ej beskrifva

de själsgval jag utstod, men Du
som haft en liknande om icke
ända värre sorg, Du kan fatta
det. Ossian var ej hos mig
förrän det var öfver och det
grändde mig ännu mera att se
huru han dölde sin saknad öfver
den kända förhoppningen. Det
var en gräsig tid och jag har
ej heller varit mig lik sedan
dess, jag har blifvit dystis och
svärmadig; dock är jag nu
betydligt bättre än hvad jag
varit. Hvad orsaken till
olyckan var kan jag ej förstå
men doktorn här sade mig
att jag kunde tacka Gud att
det gick så lyckligt, ty när
man första gången skall der
hän och sänkar såsom
jag hela tiden gjorde så brukar
oftast döden kräfa både mor
och barn. Jag får ju därför
vara tacksam och lycklig,

synnerhet som jag blifvit så
mycket friskare. Ja, seder hvar
före Newport fann mig så
Gylphidisk som Edward skrifva.
Jag skak skrifva några rader
särskild till Edward ty han
får ej läsa detta brev till Dig,
men får att Du skulle veta
huru det står till med mig,
så visste jag Du skulle deltaga
i min olycka. — Jag äfnas mig
ganska mycket ibland, men
så är jag lat igen. Jag spelade
får en tid sedan på Clara
Falkmans Koncert en sonate
(i moll) af Beethoven för viol
och piano. Högmeister utfönde
violstämman. Det var mycket
roligt, men jag var så rädd.
Sök min kära hena hvad
jag nu längtar efter att få
höra Dig sjunga. Hvarken
förr eller sednare har
nagons sång gjort ett sådant

uttryck på mig som Din!
Julius Du de skåra stunderne
i Weners hata i Christiania
då Du helsade på mig och
sjong för mig. Ack hvad
jag njöt ja, de dagarne
glömmes jag aldrig.
Måtte de någon gång komma
åter! Ossian ber mig så
hjärtligt helsa Dig, han har
så mycket att göra att
han smäjljt för tid så
gera han rike att skriva
några rader. Lofna mig
nu att oberoende af Eddards
åsigter låta mig gå någon
gång underrättelses ifrån Eder
ty var säker om att hvad
Ni än äru så följes af oss
med det varmaste intresse
och vänskap. Nu en kyss
och en innerly omfamning
från Din egen samt
tillgifna Ida August.